

feb-mrt-april 2014
Driemaandelijks
Afgiftekantoor
Oostende-Centrum
P913037

Belgie-Belgique
PB - PP
8400 Oostende
Centrum
BC 31540

DE MOHIKAAN

**Ledenblad en nieuwsbrief
Vriendenkring
West - en Oostvlaamse
Kolonialen en Missionarissen**

V.U. Bob Vanhee - Visserskaai 45/3.2 - 8400 Oostende
bobliv@skynet.be tel. 059/266167

1) K A F T : wie een rode stip op het adresplaatje vindt, wordt er zo aan herinnerd dat het abonnement en lidgeld voor 2014 niet is betaald. Breng dit aub. snel in orde. Beste dank.

- 2) Inhoudstafel.
- 3) Het woordje van Bob, de Mohikanen Chef.
- 4) Editoriaal van Boudewijn Eggermont.
- 5) Mandela –Lumumba: twee Afrikaanse tegenpolen.
- 6) *In Memoriam*: Richard Vanclooster – Firmin Vancleynenbreugel – Jozef Feryn
- 7) “ Margriet Vanlaer – Lieve Van Houdt(echt Dick.Duytschaever)
- 8) Mau-Mau opstand door Willy Alenus.
- 9) Postzegels... weten alles door Bernard Leicher
- 10) idem
- 11 tot 15)- Foto -reportage van ons Kerstfeest van 14 december 2013 door Beatrix
- 16 en 17) - Cursiefje door dr. Luc Hermans: onze facteur in de Kasai.
- 18 en 19) - Nachtelijke avonturen van een Moderne Misionnaris: Salesiaan Eric Meert en de straatkinderen van Lubumbashi –Katanga.
- 20) Oost-Congo, coltan en uw GSM door Boudewijn Eggermont.
- 21) Brussel 20 september 2014: Herdenking Stanley stad -50jaar later.
- 22) Ditjes en Datjes: de Mohikanen tam-tam.
- 23) Analyse en beschouwingen over ons ledenbestand 2014.
- 24) “Niet de zon is Afrika “...gedicht door Gil Claes-Smeets.

HET LUSTRUM NUMMER VAN DE “ MOHIKAAN “

verschijnt in mei ek.met volgende rubrieken:

- Uitnodiging voor een geleid bezoek aan het mooie Congo museum van Namen.
 - Aankondiging en inschrijving voor een bus-uitstap in de Westhoek; het front van 14/18 met bezoek aan de unieke Afrikaanse Kunstcollectie van ons lid Jef Schelfhout .
 - Inschrijving voor een heel bijzondere LUSTRUM reunie met de klassieke DIPENDA BBQ op woensdag 25 juni ek.
 - De volledige afgesloten ledenlijst : singles –families en Ereleden: 400 leden ???
 - Bijdragen van onze vaste correspondenten: Boudewijn Eggermont-Willy Alenus – Hugo Vanneste-Marc Scheldeman-dr.Luc Hermans – Eddy Merveillie.
- LET WEL OP: dit speciaal nummer zal enkel verstuurd worden aan hen die het lidgeld 2014 vereffend hebben.Er worden geen “herinneringen” meer verstuurd.**

Deze NIEUWSBRIEF is uitgegeven door de feitelijke vereniging
VRIENDENKRING WEST- EN OOSTVLAAMSE KOLONIALEN EN MISSIONARISSEN

Gewoon lid +abonnement ledenblad	-€ 9-
Familie (Hoofd en Bijlid)	-€ 15-
Steun-of Erebijdrage	-€ 25-

te storten op rekening ARGENTA BE 50 - 9730 - 3024 -3018

HET WOORDJE VAN DE MOHIKANEN CHEF

Beste Vrienden,

Ik heb mijn leven lang heel graag "GAZETJES" gemaakt..... Dat begon reeds met "GLOED" op het internaat van het O.L.Vrouw college-Oostende in 1950 en ging verder in het Leger (1952) als Opvoeding officier met de titel : "ER OP EN ER OVER"

Dan opnieuw in 1957 met "DEKESE, MBOKA YA BISU" (= ons dorp)

In 1960 als "Propagandaleider" van TSHOMBE, kon ik mijn hobby laten botvieren in "UHAKI" = de Waarheid (sic).

En dan eens thuis in Oostende, kwam in 2008 "VLAS".... een seniorenblad! Uiteindelijk, misschien als "Zwanenzang" verscheen in 2010 "DE MOHIKAAN" waarmee we nu ons vijfjarig LUSTRUM inzetten.

Maar mijn droom was toch steeds een boek schrijven of...maken. Bij 'Afrika Getuigenissen' realiseerde Lucien Hoeree het monumentale naslagwerk "Getuigen vertellen" maar dan ging hier ook het 'licht' uit...

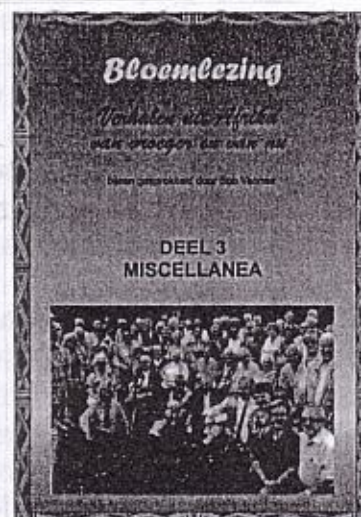
Dan maar op mijn eentje naar uitgeverij LANNOO om samen met Julien Van Remoortele mijn eerst afgewezen boek "Onze dagen in Congo" uit te geven. In 2010 werd het boek VIJF maal herdrukt, tot spijt van wie het benijdde!

Tenslotte in 2012 werd ik "Beroeps-herinneraar": levensverhalen van een 50tal leden - Mohikanen in 5 boekdelen "samengesprokkeld" - en samen goed voor 3.000 A4 bladzijden. Deze BLOEMLEZINGEN, privaat uitgegeven en niet inde handel, exclusief qua tekst en foto's, zullen binnen 20 jaar als "COLLECTORS ITEMS" gezocht worden (dixit een BIB-Directeur.)

Nu het sprokkelen en het redden van herinneringen naar zijn einde loopt (oef) kunnen we ons nu méér toelekken op onze groep- activiteiten vanaf 1 september ek. Deze zullen dan ook uitvoerig aan bod komen in ons lustrum Mohikaannummer van 25 juni as. zie ook blz. 2.

Bob VANHEE

op A4 formaat/4x750blz/25e pst+port

BELGISCH CONGO, juli 1960
EN TOEN GING HET LICHT UIT ...

Deel I
Deel II
BOEK 4
Blijven geproject door Bob Vanhee

Wat gebeurde er na de "DIPENDA" met de 100 000 koloniale ???

EDITORIAAL: TWEE AFRIKAANSE TEGENPOLEN

Nelson Mandela is niet meer. Hem werd door bijna de ganse wereld een buitengewone eer betoogd omdat het inderdaad een zeer uitzonderlijk man was. Als jongere was hij ultra-nationalist zodat hij met moeite kon aanvaarden dat niet-zwarten, nl. bruine Indiërs, deelnamen aan de anti-apartheid strijd. Hij werd de leider van de gewapende tak van het ANC en bereidde aanslagen voor. Hij was daarbij ultra-marxist. In één woord, hij was ultra in alles, dus ook in zijn liefdesleven.

Deze man met een zulk turbulent verleden werd in 1994 president van Zuid Afrika die al decennia in de ban leefde van de strijd tegen de apartheid. En zie: hij predikt verzoening en samenwerking met de blanken. Wat een tegenstelling met zijn gewelddadig verleden. Daarbij verklaart hij zich voorstander van het "kapitalistisch" economisch systeem. De communistische waanideeën werden vaarwel gezegd. Als tweede totale ommekeer kan dat meetellen. Het groot geluk van Zuid-Afrika is inderdaad dat Nelson Mandela het verstand gehad heeft om de weg van redelijkheid in te slaan en er zich, ondanks hardnekkige weerstand van zijn getrouwe medewerkers, aan vast te houden.

Hij heeft wel 27 jaar de tijd gehad om na te denken. Hij heeft in zijn cel op Robbeneiland de gelegenheid gehad meerdere boeken over economie te lezen. Hij heeft er veel praktische wijsheid kunnen uithalen. Hij heeft de strijd in Angola en Mozambique kunnen volgen met zijn vernietigende gevolgen. Hij heeft voornamelijk kunnen vaststellen welke weg Zimbabwe opging door de onredelijke politiek van Mugabe. Mandela heeft dus tijdig beseft dat hij het anders moest aanpakken in zijn eigen land. Hiermee heeft hij bewezen dat hij zijn land als hoger doel stelde dan zich zelf en heeft daarbij de broodnodige zelfbeheersing aan de dag weten te leggen. In Afrika vertegenwoordigt zulk een positieve volgehouden houding meer dan een exclusieve uitzondering.

Als tegenpool aan Nelson Mandela denkt men spontaan aan onze Patrice Lumumba. Die was zagezegd ook communist, wel niet op ideologische grond, maar gewoon uit opportunisme om aan de exclusieve top te komen. Hij maakte hierbij gebruik van de strijd om invloed in Afrika tussen Washington enerzijds en Moskou met Peking anderzijds. Lumumba had zijn begaafdheden maar wendde ze jammerlijk op de verkeerde wijze aan. Het heeft hem snel naar de executie-paal geleid. Maar veel erger: een gans land heeft hij meegesleurd in een hopeloze ondergang waar meer dan 50 jaar later beterschap nog steeds in het stadium van hoop verkeert. Toch voor de gewone bevolking. Als men op film de buikontrek van de leiders ziet toenemen en deze van de bevolking ziet afnemen, is het duidelijk dat er iets grondig verkeerd aan het lopen is.

Terwijl Mandela rechten gestudeerd heeft en advocaat geworden was, werd Lumumba wegens onmogelijk gedrag uit drie verschillende scholen gezet. Hij eindigde zijn studies dus zonder diploma. Dit feit alleen toont een fundamenteel verschil aan tussen deze twee bevlogen politieke leiders. Het belangrijkste was dat hun beider basis-motivatie grondig verschillend was. Lumumba zocht de macht voor de macht en uitsluitend voor zich zelf. Mandela deed het voor zijn volk in zijn geheel en leefde niet als de meeste Afrikaanse potentaten in stuitende luxe maar gedroeg zich als president zeer bedaard. Lumumba in de enkele maanden dat hij eerste minister was, hield er al een liederlijke stijl op na.

Mandela vocht voor gelijkheid van rechten tussen alle rassen. Lumumba wilde als ultra-nationalist alle blanken weg. De blanken waren een beperking van zijn dictatoriale aanleg. Lumumba, welbespraakt als hij was, predikte alleen haat en beloofde de onmogelijkste zaken aan de onderontwikkelde bevolking die al die gekheid als waar aannam. Het gevolg was in enkele dagen na de "dipenda" een chaos over het ganse land zodat Katanga zich verplicht zag af te scheuren om niet in de zelfde chaos terecht te komen.

Lumumba heeft aldus een uiterst negatieve sfeer geschapen die in 1964 met Soumaliot weer een ernstige piek gekend heeft met alle verschrikkelijke gevolgen van dien. Ook de vroegere secretaris van de MNC-Lumumba, een zekere Mobutu, heeft in 1973, in de zelfde Lumumba-inspiratie de extreme nationalisatie, onder de naam van "Zairïesatie" uitgevoerd met de gekende desastreuze resultaten. Vader Laurent Kabila was de lokale vertegenwoordiger van MNC-Lumumba in het Oosten van Congo. De zoon en zijn entourage schijnen verder te leven in die zelfde sfeer die in Congo blijft hangen sinds Lumumba begon te prediken en wij zijn vergif vrijelijk lieten spuien. Zolang die negatieve wolk niet overwaait zal Congo een miserabel land blijven.

Mandela, eens ontslagen uit de gevangenis, predikte wederzijds respect tussen blank en zwart. Lumumba schold ons uit voor slavendrijvers, sadisten die hun personeel sloegen dag en nacht en daarbij waren we onverbeterlijke uitzuigers en dieven. Het zou toch zoveel beter gaan eens die verdoemde blanken uit Congo verdreven waren.

Dank zij het optreden van Mandela heeft Zuid-Afrika nu al vele jaren geen wanorde gekend wat uitzonderlijk is gezien het woelige politieke verleden en de grote inkomstenongelijkheid tussen de zwarte machthebbers samen met de meeste blanken, en de grote massa. Dank zij de haatzaaijrij van Lumumba was Congo in één week tijd herschapen in een oncontroleerbare wanorde die een groot land in de dieperik stortte. Tot op vandaag.

Het optreden van Mandela is een voorbeeld hoe het moet om een groot land met grote problemen een kans te geven tot ontwikkeling te komen. De basis blijft: samenwerking en wederzijds respect. Tshombe zei: Congo is ons land, dus wij, zwarten, staan in voor de politiek maar aangezien de blanken sterk zijn in techniek, laat ons samenwerken. Het heeft niet mogen zijn. Jammer. Het is soms gevaarlijk te vroeg gelijk te hebben. Mandela werd in 1990 vrij gelaten en heeft dan in samenspraak met president Frederik Willem de Klerk het land op de rails gezet. Ze verdienden allebei echt de Nobelprijs voor de vrede.

De ganse wereld heeft nood aan respect en samenwerking. Om die reden wordt van Mandela nu een heilige gemaakt. Hierboven zullen wel enkele wenkbrauwen opgetrokken worden. Lumumba wordt enkel als held aanbeden in Congo, Moskou en Peking.

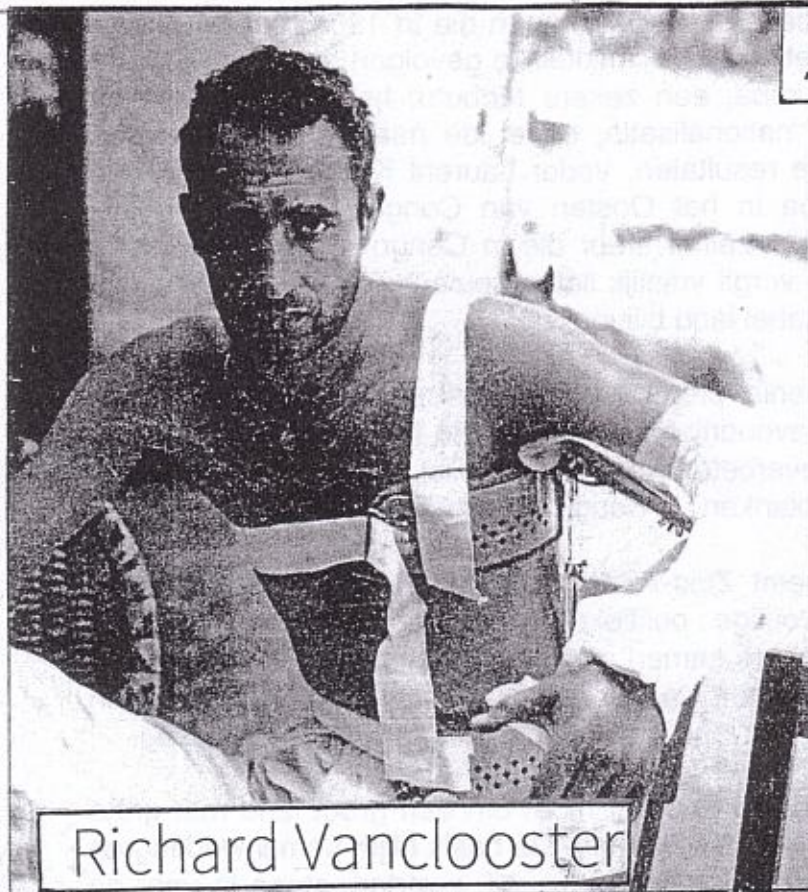
Als het lichtend voorbeeld van Nelson Mandela enkele genetisch aangelegde Afrikaanse dictators zonder enige sociaal gevoel voor hun hongerende bevolking enigszins kan temperen in hun grenzeloze machtsdrang, dan is dat goed meegenomen.

Nu de geestelijke leider van Zuid-Afrika niet meer fysisch tegenwoordig is, is te hopen dat zijn geest en voorbeeld zal opgevolgd worden door zijn opvolgers. De vrees is immers groot dat Nelson Mandela een buitengewone uitzondering zal blijven. Het boegeroep voor huidig president Jacob Zuma tijdens Nelson Mandela's uitvaart is een duidelijk teken dat het Zuid-Afrika van vandaag een verkeerde koers aan het varen is. Het machtige ANC wordt verweten een partij geworden te zijn van zelfverrijking en vriendjespolitiek waar alles draait om wie wie kent. Het Afrikaanse recept viert er hoog tij: het gaat er niet om hoe de leiders het volk kunnen dienen, maar hoe het volk hen kan dienen.

In Zuid-Afrika zijn een miljoen blanken weggetrokken naar andere oorden, vnl. Australië en Canada, zijn een miljoen inlanders rijk of toch middenklassers geworden, maar miljoenen leven in omstandigheden die nog slechter zijn dan in de tijd van de apartheid. Zullen ze het blijven ondergaan of komt er plots een uitbarsting omdat alle hoop op beterschap dagelijks afkalft? Maar laat ons optimistisch blijven en hopen dat Mandela's redelijkheid toch een gestadige opvolging krijgt. Laat ons blijven geloven in het goede in de mens.

Boudewijn Eggermont

In Memoriam

Richard Vanclooster

Als Oostendenaar geboren en gestorven...
° 1929 - gestorven 30 december 2013.

Van 1953 tot 1972 was hij als Adjudant-Chef, een buitengewoon bekwaam TTR-Technicus, gepaard met een grote leiderservaring.

Als lid van de Belgische Militaire Bijstand, nam hij deel aan ALLE operaties waarbij hij tot driemaal toe zwaar gewond werd.

Na zijn pensioen, bleef hij nog 20 jaar in dienst van B.Z. om in de Belgische Ambassades als TTR op te treden als "troubleshooter" tot hij dan ziek werd. Hij bleef er 20 jaar tegen vechten met ongelooflijke moed en aanvaarding.

Ik had het voorrecht Richard als Vriend en buurman op de Visserkskaai te mogen bijstaan toen hij uiteindelijk zijn laatste gevecht verloor.

Vaarwel, moedige MOHIKAAN...

Bob Vanhee

Aandenken aan

DE HEER

Firmin VAN CLEYNENBREUGEL

echtgenoot van Marcella BOCKEN

Gewezen ambtenaar voor technische bijstand Congo - Zaïre

Specialist 'T.P.' ondehoud 'BACS'

in de Kasai-provincie

geboren te Aarschot op 25 november 1924

en godvruchtig overleden te Brugge

in het AZ Sint-Jan op 10 november 2013,

Dankbaar aandenken aan

de heer

Josef FERYN

echtgenoot van

mevrouw Christiana VANDERHAEGHE

Landmeter - Expert

Gewezen onderwijzer

Lid van de Lions Club Roeselare

Lid van de Heemkundige Kring Karel van de Poole

Lid van de Vlaamse Imkersbond

Geboren te Lo op 11 mei 1924 en overleden
in het AZ Delta, campus H.-Hartziekenhuis te Roeselare
op maandag 21 oktober 2013.

Voor het eerst sinds ons bijna vijfjarig bestaan neemt 'IN MEMORIA' een tweede bladzijde in beslag, wat ons tot nadenken dwingt...

ER IS WEER EEN MOHIKANEN PRAUW VERGAAN...

Op vier van de vijf uitvaarten konden wij aanwezig zijn en ons meevoelen aan de families persoonlijk uitdrukken, wat we hier herhalen. Toevallig waren de vijf afgestorvenen steunende ereleden Mohikanen.

Weer toevallig waren Lieve en Margriet echtgenoten van 'agronooms' en werd van beiden de eerste dochter (telkens van vier!) in het Congolese binnenland geboren.

Margarietje was met landbouwkundige Marcel van '52 tot '60 in de Kwango-Kwilu streek. Ze was klein maar dapper, een rasechte broussarde die er prat op ging haar eerste dochter op een gîte-tafel ter wereld te hebben gebracht. We waren 30jaar goede burens in Groot-Bijgaarden.

Lieve was met echtgenoot Benedikt, landbouwkundige, van 1955 tot 1960 in Bumba in de Evenaarsprovincie en verantwoordelijk voor de paysanaten langs de Itimbiri rivier; de Afrika loopbaan ging verder van nat naar droog: Tunesie, waar nog drie dochttertjes geboren werden.

DE MOHIKANEN VRIENDENKRING BETUIGT AAN DE NABESTAANDEN VAN DEZE DIERBARE OVERLEDENEN ZIJN INNIGE DEELNEMING IN HUN ROUW. (Bob Vhee)

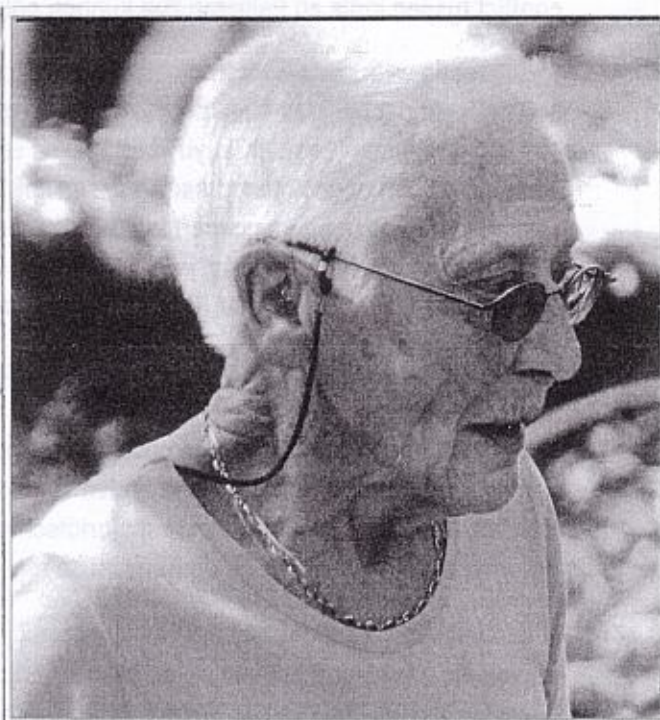
Liefdevol aandenken aan

Mevrouw
Marguerite Van Laer

Weduwe van de Heer
Marcel van Geem

Geboren te Morsel op 21 juni 1932
en thuis te Groot-Bijgaarden overleden
op 23 januari 2014.

Herinner mij,
maar niet in sombere dagen.
Herinner mij,
in stralende zon,
hoe ik was,
toen ik alles nog kon.

O, mijn kindren!
Graaggebroken brood!
Zou't geluk verminderen
Waar de last vergroot?
Zou men armoe lijden
Om een mondje meer?
Och! waar mensen strijden,
Helpt de Heer!
(Hemelhuis, Emiel Hullebroeck)

In liefde herinneren wij

Lieve Van Houdt

echtgenote van

Benedikt Duytschaever

Geboren te Arendonk op 15 december 1934
en thuis te Ekeren overleden op 6 februari 2014.

Met dank voor uw medeleven en gebed.

MAU – MAU – OPSTAND (1952 – 1961) – OOK HET VERENIGD KONINKRIJK HEEFT HEIBEL MET ZIJN KOLONIAAL VERLEDEN

Het is aan onze aandacht ontsnapt maar begin april 2011 had in Londen, voor het Hoog Gerechtshof, een proces plaats van vier Kenyanen tegen de Kroon, op beschuldiging van misdrijven, begaan door de Britse, koloniale overheid in de voormalige kroonkolonie Kenya.

De Kenyanen, zijnde tussen de 70 en de 90 jaar oud, waren naar Londen gekomen om van de Britse regering een schadevergoeding te krijgen voor de ondergane folteringen ten tijde en ter gelegenheid van de gewelddadige repressie van de zogenoemde Mau Mau- opstand.

Eerste minister David CAMERON, naar aanleiding van een bezoek aan Pakistan, had ook zeer brutale reacties uitgelokt, omdat het toenmalige Brits- Indiase keizerrijk (de "Radj") verantwoordelijk zou zijn voor vele, hedendaagse conflicten, aan alle kanten van de planeet. Men vroeg hem of hij het Kashmir- conflict tussen India en Pakistan zou kunnen oplossen ? De Premier gaf een positief antwoord.

Deze reactie weerkaatste tot in de "corridors of power" van het Parlement en van White Hall en dat op een moment dat het Mau Mau- proces van start ging. De historici hebben uitgerekend dat niet minder dan 150.000 Kenyanen (vooral Kikuyu's), die ervan werden verdacht de opstand te steunen, door de Britten in kampen werden opgesloten, tussen 1952 en 1961. De repressie was bijzonder hard, zodat het conflict resulteerde in de dood van circa 11.000 Afrikanen. In den beginne waren 32 blanken vermoord geworden. Alhoewel het een fictief verhaal is, dat trouwens werd verfilmd, toch geeft het boek "Something of value" van de Amerikaan Robert RUARK, een bijna visueel beeld van de begane wreedheden en toestanden.

De advocaten van White Hall (Buitenlandse Zaken) ontkenden het gewicht van de beschuldigingen niet, maar argumenteerden dat er voor het Kenyaans proces geen reden van bestaan was en dat het Verenigd Koninkrijk niet verantwoordelijk kon zijn voor "misdrijven" van 50 jaar geleden. Waarom de advocaten van de eisende partij NIET het vermoeden van oorlogsmisdad deed hebben gepleit, is mij een raadsel. Volgens Meester Robert JAY, werd de juridische verantwoordelijkheid van de voormalige koloniale autoriteiten overgedragen op de Kenyaanse regering, ter gelegenheid van de onafhankelijkheid in 1963.

Uiteindelijk werd, tot voldoening van iedereen (!) het "Foreign Office" verplicht zijn archieven publiek te maken die betrekking hebben op de koloniale tijd. Op een totaal van 2.000 dozen die het ministerie heeft overhandigd aan het "Public Record Office", zijn er zeker 300 die vertrouwelijke documenten bevatten die NIET werden overhandigd aan de Kenyaanse Staat te tijde van de onafhankelijkheid. Wat de Kenyanen sedertdien (2011) met dit alles hebben gedaan, moet nog worden opgezocht.

Maar het is overal hetzelfde liedje. De klok zou zijn stilgevallen in 1960- 1963 ? Wat er is gebeurd van 1963 tot en met 2013 interesseert geen enkele Afrika- "kenner". In 1990, in Nairobi, liep ik nog ongestoord van het Norfolk Hotel naar mijn geliefde "Alan Bobbe's Bistro". Gesteld dat het restaurant nog bestaat en dat ik er naartoe zou willen lopen, dan kan dat alleen maar indien ik vergezeld ben van drie gewapende en betrouwbare lijfwachten. Ook Nairobi is vandaag een van de onveiligste steden ter wereld.

Willy ALENUS

¹ Zoals vandaag de advocaten van de zonen van LUMUMBA dat niet aarzelen te doen tegen de "Tshombisten", terwijl er in die moordzaak door onbekende moordenaars, geen sprake kan zijn van oorlogsmisdaden, o.a. bij afwezigheid van oorlog in Congo- Katanga, in 1961!

Postzegels weten alles (2)

Bernard Leicher

Stap het bureautje van Bob binnen en hij diept je her en der iets op waar weer een fantastisch verhaal aan verbonden is. Hier komt er weer zo eentje dat ons, in al zijn ontwapenende eenvoud, een blik gunt op een verbazend stukje geschiedenis.

Katanga Atawina!

De secessie van Katanga was van een geheel ander kaliber dan die van de Sud Kasai. Moïse Tshombe mocht dan wel geen groot zakenman zijn, hij was wel een raspoliticus met een gedegen opleiding. Van bij het begin trok hij met zijn CONAKAT de regionalistische kaart. Hij werd daarin gesteund door zekere Belgische kringen, politieke en economische, die hun belangen in de rijke Katangese provincie wilden vrijwaren. Op 11 juli 1960 roept hij de onafhankelijkheid uit, tegen Congo Kinshasa en de VN in. Maar: if the money is good, everything is good. Er komt een smak geld op tafel van de Union Minière du Haut Katanga en ook België laat zich stiekem niet onbetuigd. Het schijnt te lukken.

Pour la victoire et la liberté

Het loopt natuurlijk niet allemaal van een leien dakje en naast centen heb je ook nog wel de steun van de bevolking nodig. Er moet reclame gemaakt worden voor het grote doel. Allerlei middelen worden aangesproken en dan gebeurt dit...

Eén op één: we hebben een 'match'

Als het zo groot is als een postzegel, tandjes heeft als een postzegel, op een brief moet als een postzegel, zich laat lijmen als een postzegel en een afbeelding heeft als een postzegel...dan is het een postzegel ! Goed mis.

Kijk maar eens naar onze afbeeldingen, beste lezer. Er ontbreekt een klein detail, want er staat geen frankeerwaarde op de zegels. Het zijn zogenaamde 'sluitzegels', gebruikt om een enveloppe op de achterkant te verzegelen. Meestal zijn ze bedrukt met reclame of boodschappen van algemeen nut. Hier dienen ze de campagne van President Tshombe en worden ze gratis uitgedeeld.

Pazopo : hii si timbre ya poste

Geef toe, de gelijkenis is toch echt verwarrend. Onze Katangese broeders hadden dat ook opgemerkt of misschien zagen ze het juist niet? Dat laat ik in het midden. Maar wat gebeuren moest gebeurt. Massaal worden de zogezegde zegels gebruikt om post te versturen. Wellicht toch met enig gegrinnik van hun kant.

Wie gaat dat hier oplossen? Bob natuurlijk. Hij is nu in Katanga en doet daar weer 'vanalles' samen met zijn Lieve. Er wordt een briefje opgesteld en verspreid met een tweetalige boodschap om het verkeerde gebruik te doen stoppen. Het staat hieronder afgedrukt in zijn oorspronkelijke vorm en is wellicht het enige exemplaar dat de tijd heeft overleefd.

PAZOPO! ATTENTION!

Les présentes vignettes ne sont pas des timbres poste.
Elles ne doivent pas être collées à l'emplacement habituel des timbres, mais bien au verso des enveloppes.

Kartasi ndogo hii si timbre ya poste.

Haiwezi kubandikwa pahali panapo tumiliwa timbres,
lakini ngambu ya bahasha (envelope).

Katanga heeft het niet gehaald en in 1963 is het verhaal uit. Als we alle Katangese postzegels bekijken mogen we besluiten dat veruit de mooiste twee ontwerpen... geen echte postzegels waren!

Op ons laatste Kerstfeest heeft ons bestuurslid Jan Scharpé voor ons een filmverslag gemaakt, iets waarin hij na 100 films zeer goed in is! De DVD van een half uur geeft met gepaste tekst en Congo-muziek een leuk sfeerbeeld van ons gezellig feest: 'Allemaal familie van mekaar!' ALLES STAAT ER OP: onthaal, de 12 tafels compleet, Lieve's poezie, drie interviews: Boma Huysenthruyt, Eddy Merveillie en Manja Gevaerts...

10 DVD's zijn verkrijgbaar door storting van 10euro (port inbegrepen) op onze gekende rekening Vanhee BE50-9730-3024-3018...voor de rappe!

Ons VIERDE Kerstfeest op 14 december 2013 te Oostende

Honderdzestig kwamen meevieren in onze vaste stek Feestzaal Ten Stuyver. Ditmaal waren niet alleen de 5 Vlaamse Provincies vertegenwoordigd, maar zelfs een delegatie uit Brussel en Walonie!

Bob praatte het programma aan elkaar, zijn Lieve deed samen met Grietje het onthaal en ze declameerde Afrika-poezie. Beatrix nam 200 foto's en Jan maakte zijn 100^e filmreportage. (te bestellen, zie verder bij "ditjes en datjes".)

Steven van Ten Stuyver was de perfecte gastheer en Nathalie's moambe was weer "Klasse ". Eddie Merveillie vertelde over zijn 7^e Congo-reis en Bomma Huysentruyt over hun plantage bij Stan. Magda verkocht mooie wenskaarten en Manja boeide ons met het Kisangani-Rurale ontwikkelings project.

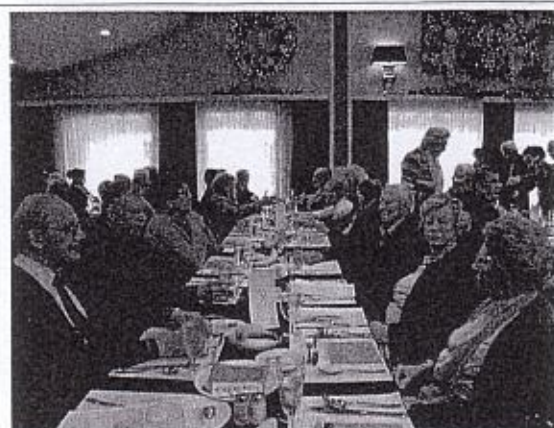
Tenslotte wenste Boudewijn aan ieder een gezond jaar en een weerzien op de DIPENDA BBQ op 25 juni ek. en dan vieren we ons 5jarig LUSTRUM!

EET DRINK 'en WEES VROLIJK ...

want morgen reeds kan je op een streng dieet staan !!!

Bob presenteerde het eerste deel van Boek4 'En toen ging het licht uit voor 100.000 koloniale die in 1960 vluchten moesten...

10

10/5/2014

En opeens ging het licht uit in onze feestzaal, een uur lang...

12

10/5/2014

Maar dit kon de sfeer niet bederven, wel integendeel want...

13

HET WERD " MOAMBE BY CANDLE-LIGHT " !!!

10/5/2014

We hadden ZES tafels van 10 en VIJF tafels van 20 ...

Zoek zelf maar uit, op welke foto vind je :

de Oost-Vlamingen, de Roeselarenaars, de Bruggelingen,

de "tweetalige-franstaligen", de dames alleen, de missionarissen?

- 1) De Bende van Dekese, het gewest van de verdoemden (Le Bagne) in Noord-Kasai; vier overlevenden vonden elkaar na 60 jaar terug: Bob/1955-58, Magda/1962-63, ~~Pater~~ Ficus Denys/1961, Nest Buttiens, ir. Foraky/1955. Elk komt met een heel ander verhaal in Boek 4, 2de deel; verschijnt op de BBQ van 25 juni!
- 2) Boma Huysenthuyt kreeg direct een fanclub rond zich, haar verhaal komt op TV-Vtaya in maart.
- 3) Magda Nollet en Manja Gevaert, gedreven door hun NGO project 'Kisangani'
- 4) Berten en Bernadette Vermeersch, hij: terug van lang weggeweest; Zij: even entoesiast en trouw op al onze reünies. Blij Berten weer bij ons te zien!
- 5) onderaan, van LnrR: vier van de vijf Negentig-plussers (Mia DeDecker gaf forfait) Sam Annys, Ludwina Algoet, Nest Buttiens en Frank Vandemaele.

1

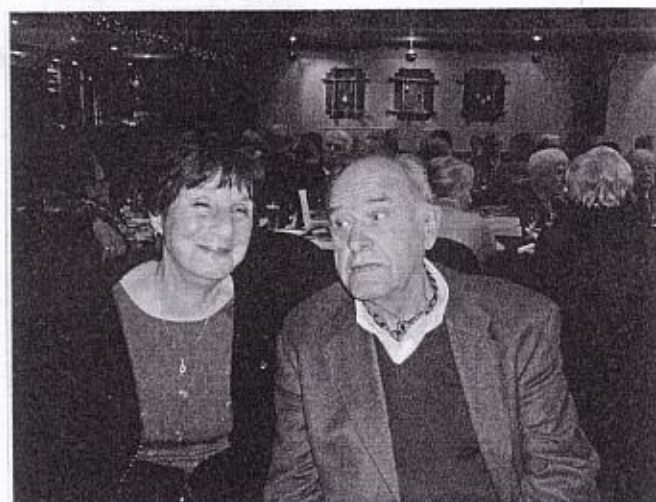
2

3

4

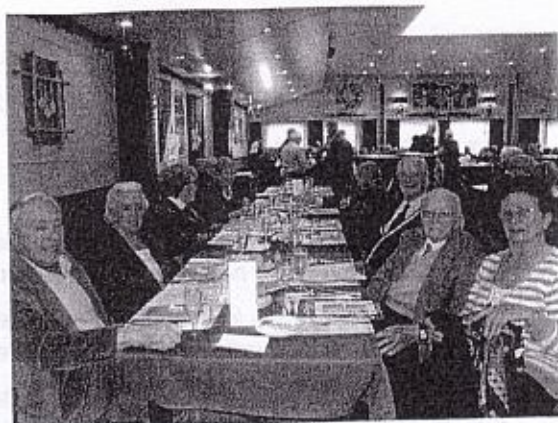

5

7

8

10/01/2014

27

10/01/2014

28

10/01/2014

29

10/01/2014

30

10/01/2014

31

10/01/2014

32

uit de 'cursiefjes' van Dr Luc HERMANS

007 Onze Facteur in Congo

Waar we vroeger in België de post tot tweemaal per dag kregen, zelfs één keer op Zondag, krijgen we die nu, anno 2013 nog 5 maal per week en 1 keer daags.

Onlangs las ik in mijn krant dat momenteel de mensen vrij tevreden zijn met de Post-service.!? Dat waren wij in onze jeugdige jaren ook. Uiteraard.

Toch een bericht met een geurtje aan? 'k Vrees dat dit van de post zelf uitgaat. Maar 't zal wel waar zijn zeker. Officiële instanties liegen nooit of... bijna.

Hoe dan ook in de tijd toen we nog in Congo waren waren wij van onze 'facteur' ook zeer content. En die kwam **één maal per week!** Hoe dat kon. De afstanden natuurlijk. België was nu eenmaal 80 maal kleiner. Of Congo 80 maal groter.

Het grootste deel van onze, vooral administratieve post, kwam uit Kinshasa, alias Leopoldstad. Van daar tot in Luluaburg, onze provinciehoofdstad, het huidige Kananga, ging het vliegensvlug, per 'air mail'. Maar dan werd het iets moeilijker en ging het 'langzaam maar zeker maar zeker langzaam'. Een nog steeds geldig moto in de tropen. Festina lente!

Ik herinner mij nog hoe het gebeurde dat we bij gelegenheid langs de toen nog stoffige, zanderige provinciale luchthaven (?) in Kananga passeerden en er de postzak voor de Missie van Hemptinne, Bunkonde, onze woonplaats, 130 klm zuidwaarts, gingen afhalen. We kregen die zó mee Zonder enig protocol. Wat er ook maar in mocht zitten. Toen nog de beste en snelste weg om aan nieuws te geraken, ook van 'thuis'.

Maar doorgaans werd onze post overgeheveld naar den 'ijzeren weg', de trein van Port-Francqui in het noorden van onze provincie naar de Katanga in het zuiden. De BCK in hoofdletters.

'La flèche du Kasai', zoals wij hem ironisch noemden. Wij hadden intussen al geleerd dat men nooit moest vragen om welk uur de trein zou aankomen, wel of het voor 'lelu' of 'makelele' was. Voor vandaag of morgen.

En die 'flèche' bracht dan onze **post**, wij noemden het onze **koerier**, tot in Tshimbulu-gare, Tshimbulu, een klein centrum met enkele magazijnen van blanken waar wij werkelijk van alles konden kopen en een grotere cité voor de Congolezen.

Waarmede de tweede etappe al geklaard was wachtend op de derde.

En daar kwam **'onze facteur'** in actie.

Onze Facteur was een jongen uit het dorp die op de Missie van de paters werkte en éénmaal per week tot taak had met een fiets (van de paters) en derhalve geenszins van het merk Merckx post te gaan ophalen, zonder kepie of tenue, in Tshimbulu, 50 klm ver over stofferige wegen zo niet onder de blakende zon. Te verzenden post in het heengaan en nog veel meer kilo's bij de terugkeer. Tweemaal 50 klm, 100 dus, met onze post, die van de Missie en die van de mensen uit de buurt. De vracht kon wel eens zeer zwaar zijn en dan kon het gebeuren dat een van de banden het begaf. En een velomaker langs de baan, vergeet het.

Toch kregen wij onze post. Hoe laat? Vandaag? Morgen? 'Kena bualu', 'geen probleem'.

Van reclamefolders of bedelbrieven allerhande hadden we gelukkig geen last.

En we kregen via onze facteur meteen ook de zeven kranten van de voorbije week, gedrukt op dun luchtpost-papier.

We lazen er elke dag een van, te beginnen met de 'oudste', en hadden zo elke dag 'vers' nieuws, zij het met wat vertraging, over thuis en het wereldgebeuren.

We ontvingen veelal administratieve post met tussendoor soms een telegram dat wij met evenveel spoed(?) trachtten te beantwoorden.

Ook correspondentie uit België, en ook met de begrijpelijke vertraging.

Zo ontvingen we ooit het bericht van het overlijden van een zeer naast familielid nadat die al begraven was.

En zo zie je ook. **Onthaasten**, een woord dat we de laatste tijd nogal eens meer horen, kenden we in Congo al lang. En toch liep alles gesmeerd ook al was er soms wel eens iets mis met de fiets van onze zwarte facteur.

17

'Jullie, blanken, hebben het uurwerk uitgevonden, zegden de Congolezen, wij de Tijd'.

Prachtig ! Schrijf het in jullie dagboek. Later, toen we verhuisden naar Kananga, Luluaburg, onze provinciehoofdstad, hadden we weliswaar geen facteur meer maar beschikten we over een brievenbus in het centrale postkantoor, 'poste restante', nummer zoveel, waar we als het ons paste onze post konden gaan ophalen.

Een kolossale vooruitgang vergeleken met de toestand in de brousse.

Of het veel beter was? Soms wel, soms niet .Dat hing er van af.

Facteurs waren er in Kananga niet. Dat lag misschien wel aan het nogal frequent komen en gaan plus verandering van woonst van de blanke bevolking.

Voor de Congolezen in de cité was dat sowieso onmogelijk. Wie was wie ? Er kwamen er ook dagelijks nieuwe bij.

Tot daar onze ervaring. Maar hoe verging het bv. de mensen die op 'de fleuve' woonden of erop vaarden? Die kunnen daar zonder twijfel nog veel meer over vertellen.

Luc Hermans

Dr. Luc Hermans (Brabander ° 1921) belandde na de "Dipenda " in de Westhoek te leper. " Voor zijn Familie " schreef hij een prachtig boek over zijn doktersleven als de leproloog van de Kasai provincie.

Hij blijft pittige " *c u r s i e f j e s* " schrijven die we heel dankbaar, in volgende Mohikaan- ledenblad zullen publiceren.

De volledige reeks cursiefjes verschijnen in deel2 van boek4 Congo-herinneringen,klaar voor Dipenda BBQ-25jun
We zijn Dr Hermans zeer danbaar voor deze unieke,frisse,zelfbeleefde Kasai-verhaaltjes;een zeldzame filosofisch-humoristische kijk op ons vroeger koloniaal leven

Griek in Kongo

Toen hij hier kwam, bezat hij nauwelijks een mat,
om er bij zijn geleende koopwaar op te slapen.
Als hij zich bukte was het om iets op te rapen.
't Duurde soms weken eer hij voor een schotel zat.

De zwarten, die hij sluw met eigen maten mat,
volgden weldra elkander naar zijn hut als schapen.
Het zou hùn geld zijn dat hij later tot een wapen
smeden zou, tot hij de sterkste blanke arm had.

Hij en zijn vrouw verleerden niet de soberheid,
het wikken en het wegen der nu verre dagen.
Maar hun trots, hun dochter, rijdt met een andre wagen
schier elke maand van 't jaar. En haast met welbehagen,
scheldt hij haar dagelijks haar vele schulden kwijt,
bedenkend dat hijzelve oud werd vóór zijn tijd.

Marcel Coole.

œuvres Maman Marguerite

een hart voor kinderen van de straat

DE 'KOPERSTAD' LUBUMBASHI VANDAAG of...

de nachtelijke avonturen van een moderne missionaris...

Goede vrienden,

Deze morgen scheurde ik de maand oktober van mijn kalender en constateerde ik dat het hoogtijd was om jullie wat nieuws te melden van mijn kant!

Het aantal straatkinderen is hier niet verminderd, ook al gedragen Staat en Politie zich zeer repressief tegenover hen. Onze oversten zien duidelijk de noodzaak in dat we "het werk voor de straatkinderen" onvermoeid moeten voortzetten.

Vooreerst een staaltje van de repressie... die ikzelf aan den lijve heb ondervonden. Zoals we al 15 jaar gewoon zijn, trekken wij elke vrijdagnacht de stad in om "straatkinderen en jongeren" te bezoeken. Ze slapen letterlijk op straat of op de markten.

We doen dit na 22.00 omdat ze dan over 't algemeen nog aan het eten zijn, ze zijn dan rustiger om met ons te babbelen. Overdag doen ze hun 'werkjes' en hebben ze geen gehoor voor onze praat.

Aan de eerste groep die we vinden vragen we ons een andere groep aan te wijzen. Ditmaal sturen ze ons naar een markt, iets buiten de stad, waar volgens hun zeggen, zeker 50 jongeren slapen. En inderdaad al vlug komen we een eerste groep tegen van een 20 tal jongeren. Terwijl wij met hen praten stopt er een patrouillewagen van de politie. Een 'Blanke' op zo'n nachtelijk uur, op een markt... dat is ongewoon! De

kinderen worden met rust gelaten. Wij worden nu aan de tand gevoeld! De politiechef kan maar niet begrijpen dat ons werk 's nachts moet gebeuren. We worden verplicht hen te volgen naar het politiebureau, we worden verdacht van kinderontvoering.

Op het commissariaat is er eerst wat intimidatie. Alles wordt nog eens uitgelegd, en... inderdaad, het vluchthuis 'Bakanja-ville' kennen ze. Bij hen heet dat 'het huis van de vagebonden'. Na een uurtje over en weer gepraat wordt er overgegaan tot een officieel verhoor. De 'Blanke' kwam natuurlijk eerst aan de beurt.

Er wordt getelefoneerd, ik veronderstel naar de commissaris, om te vragen of ze ons na de ondervraging mogen laten gaan ofwel, of ze ons moeten vasthouden tot de morgen. Het antwoord was: "Hen vasthouden tot de morgen." De secretaris voegt er een paar eigen bedenkingen bij. Hij wil dat ik, na lezing, zijn document onderteken. Zo kom ik te weten dat we beschuldigd worden van kinderontvoering. Ik weiger te ondertekenen. De discussies over onze nachtelijke bezoeken aan de jongeren hernemen.

Een hogergeplaatste komt binnen. De intimidatie herbegint.

- Waar is uw parochie?
- Wij hebben geen parochie! Heel Lubumbashi is ons werkterrein.
- Welke congregatie?
- Salesiaan van Don Bosco.

De hogergeplaatste: "Ha, maar die paters ken ik, ik kom van Goma, ik heb me bij hen nog willen aansluiten, maar het lot is anders uitgedraaid."

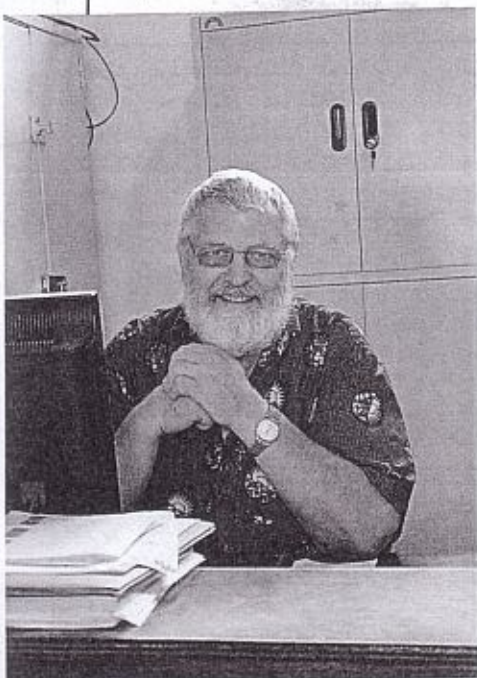
Ook hij kent "het huis van de vagebonden".

De twee trekken zich terug en komen met het nieuws dat we naar huis mogen en dat we ons om negen uur moeten aanmelden, onze auto wordt in beslag genomen. Ze zijn toch zo vriendelijk geweest ons rond 2u30 voor onze deur af te zetten.

Om zeven uur telefoon van mijn oversten.

Wat is er ondertussen gebeurd? Mevrouw de burgemeester was op de hoogte gebracht. Zij heeft onze overste opgebeld om zich te verontschuldigen en heeft de politie de opdracht gegeven ons zonder boete vrij te laten en onze auto terug te geven.

Om negen uur stond de man die ons had aangehouden, met een grote glimlach, met de autosleutels te zwaaien. Nog vlug een bezoekje aan mevrouw de burgemeester, nogmaals verontschuldigt ze zich. Ze stelde zelfs voor om bij onze volgende bezoeken haar persoonlijke wacht mee te geven. We bedankten haar daarvoor. We gaan er geen gebruik van maken! Wij bezoeken geen kinderen onder begeleiding van een politieman.

Dit is slechts één feitje van repressie t.o.v. de mensen die zich inzetten om het lot van de kinderen te verbeteren.

Ondertussen zijn we weer begonnen met de markten te bezoeken! En we hadden prijs! Een grote groep jongeren was er aan het koken, en toen we met de jongeren aan het praten waren zijn er een paar voorbijgangers komen bijzitten om te zien wat we aan het bekookstoven waren.

Bij zulke ontmoetingen motiveren we de jongeren om na te denken over hun toekomst. Het leven op de markt kan toch niet eeuwig duren. Al eens gedacht aan een andere richting? enz.

Na een onderhoud zijn er altijd die onmiddellijk willen mee gaan. De ondervinding leert ons dat dit een opwelling is. Daarom vragen we aan de jongeren dat iedereen zelf persoonlijk de stap zou zetten. De dag na die ontmoeting stonden er 's morgens om 7.00 al vier jongeren aan de deur. Op de middag 36, en tegen 18.30 - als de nacht was ingevallen - waren ze met 56. Paniek bij ons! Dat overtrof al onze verwachtingen. Er werden zakken maïsbloem aangebracht.

Voor de jongeren die reeds in het centrum zijn moeten we dagelijks 85 avondmalen bereiden, slaapgelegenheid is geen probleem. Toch waren er onvoldoende campingmatjes dus vlug de stad in om bij de groothandelaars lege kartonnen dozen te halen. Iedereen kon de nacht op een behoorlijke wijze doorbrengen.

Ondertussen zijn er wel al een twintigtal jongens vertrokken. De bol gekookte maïsbloem was te klein... Maar met degenen die bleven zijn we reeds aan het werk. Een aantal jongeren/kinderen hebben we reeds terug in hun familie kunnen plaatsen.

Het is nu een kwestie van opvolging. Wij doen zo jaarlijks 1200 huisbezoeken; onderhandelen met de familie om de jongeren/ kinderen terug op te nemen. Nadien volgt de opvolging om zowel het kind als de familie te blijven motiveren.

Natan, is een van de 60 jongeren die we proberen terug in zijn familie te krijgen. Sinds vorig jaar onderhandelen we met zijn familie. Natan is een wees. Een oom werd bereid gevonden hem op te vangen. Maar Natan heeft een moeilijk karakter. Hij steelt geregeld geld van het familiebudget. Het komt tot een conflict met zijn oom en Natan trekt er vanonder, zo begint zijn leven op de straat.

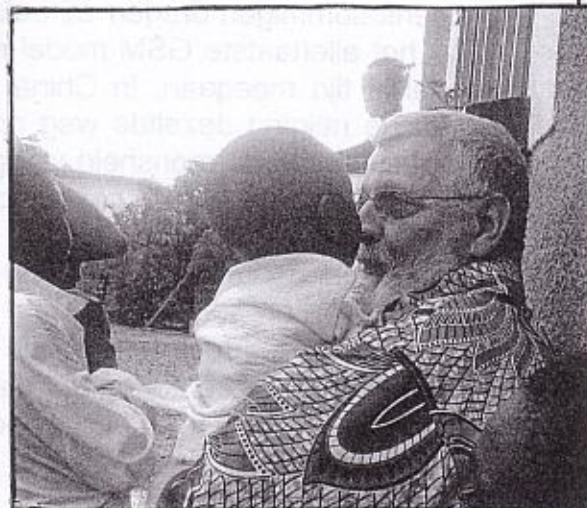
Na een paar maanden komen onze straathoekwerkers hem tegen. Naar school gaan zegt hem wel iets. Na een paar dagen komt hij aankloppen. Als er vragen gesteld worden over de familie heeft hij daar geen oor naar. Eén van onze eisen om naar school te kunnen gaan is contact met de familie. Hij moet er eens over nadenken! Uiteindelijk komt hij uit de hoek, en doet zijn verhaal. We informeren of we contact mogen nemen met zijn oom. De man is opgelucht dat Natan in een centrum zit. Maar op de vraag of we met hem eens mogen langs komen voelen we twijfel. "Ik zal zelf eens langs komen," was het antwoord.

De man komt langs en we horen zijn lijdensverhaal met Natan. Hij wil samenwerken. Nu neemt de familie geregeld deel aan de ouderwerking van het centrum en wij werken met de jongen. Sinds augustus gaat de jongen nu één keer in de maand op weekend. Zijn nonkel begeleidt hem telkens op de terugweg.

De man is zeer tevreden. Natan blijft thuis. Hij speelt met zijn neefjes voetbal, vraagt de toelating als hij iets nodig heeft, enz. Zijn oom is hoopvol voor de toekomst. Hij heeft voorgesteld om bij de volgende schoolvakanties hem een beetje langer te nemen. Wij hopen dat dit een definitieve terugkeer zal worden!

We luisteren naar de roep van de jongeren. Wij horen hun verhaal. Wij werken aan hun toekomst. Is dit niet het mooiste missiewerk ooit? ! Straatkinderen, jongeren die op de rand van de maatschappij leven opvangen, samen met hen een stuk weg afleggen. Zo opent zich voor hen een nieuwe lichtende toekomst. Dit is ons slechts mogelijk met jullie hulp. Samen sterk! En... H A R T E L I J K. D A N K !!!

Genegen groeten.
Eric Meert, Salesiaan van Don Bosco

Naam en adres opdrachtgever
Nom et adresse donneur d'ordre
Name und Adresse des Auftraggebers

Mr en Mevr Warmhartig- Vrijgevig

Rekening begunstigde (IBAN)
Compte bénéficiaire (IBAN)
Konto des Begünstigten (IBAN)

B E 8 4 4 3 5 8 0 3 4 1 0 1 5 9

BIC begunstigde
BIC bénéficiaire
BIC Begünstigten

K R E D B E B B

Naam en adres begunstigde
Nom et adresse bénéficiaire
Name und Adresse des Begünstigten

VIA DON BOSCO VZW
LEOPOLD II-LAAN 195
BE 1080 BRUSSEL

Mededeling
Communication
Mitteilung

6066 MEERT ERIC - ATTEST AUB

OVERSCHRIJVINGSOPDRACHT

OOST-CONGO, COLTAN EN UW GSM

Volgens de Verenigde Naties is Congo het minst ontwikkelde land van allemaal. Op de ontwikkelingsindex staat Congo op nummer 186. En draagt dus de rode lantaarn. Nochtans er was een tijd dat Congo geprezen werd voor zijn voorbeeldige ontwikkeling. Er is ondertussen natuurlijk wel heel wat water door de Congo-stroom gevloeid en Mobutu zette zijn stempel. Er zijn wellicht meerdere oorzaken die aan de basis liggen van deze jammerlijke toestanden. We pikken er enkel één uit die er deel van uitmaakt maar wel een belangrijk: **coltan**.

Coltan is de samenstelling van de ertsen colombo en tantalio. Deze ertsen zijn noodzakelijk voor praktisch alle elektronische apparatuur. De vzw. *Comité de La Fédération Solidarité avec l'Afrique Noire* laat op 'www.umoya.org' zien op welke wijze deze ertsen uit de bodem gehaald worden. Magere kinderen die juist passen in de smalle mijngangen halen die belangrijke ertsen boven totdat er een gang invalt. Mannen en vrouwen graven van 's morgens tot 's avonds. Al wie er werkt krijgt de naam van *creuseurs*. Ze verdienen een habbekrats terwijl 1 kilo coltan vandaag 500 \$ waard is. Zij staan onder gedurige controle van met geweren gewapende soldaten, meestal Rwandese. De alom geprezen president Kagame houdt er zijn regime mee recht en blijft van de steun genieten van de USA en de UK. Het volstaat waarschijnlijk om een aardig woordje engels te kunnen spreken.

Volgens sommigen dragen wij ook een deel van de verantwoordelijkheid doordat we hunkeren naar het allerlaatste GSM model en diverse dergelijke apparatuur om te tonen dat we met de moderne tijd meegaan. In China schijnt dat een nationale obsessie te zijn. Bij ons heeft de jeugd de neiging dezelfde weg op te gaan. Dat is inderdaad een uitgesproken consumenten overdrijving die de mensheid vlugger brengt bij de uitputting van deze noodzakelijke en eerder zeldzame ertsen. Onze consumptiedrang heeft echter niets te maken met de vreselijke mensonterende toestanden die werkelijkheid zijn in Oost-Congo. Het zijn de politieke omstandigheden die er heersen in de streek van de Grote Meren die er de oorzaak van zijn. Het gaat om een grondige plundering van de grondstoffen zonder bijdrage tot de ontwikkeling van de regio. Integendeel. En het zijn niet alleen de Rwandezes. Uganda en de Congolezen doen duchtig mee. Er is ook nog tin, diamant, goud en nog van alles. Enkelen worden er schandalig rijk mee. En al de rest telt gewoon niet mee. Als er een buitenlandse mijnfirma neerstrijkt in Zuid-Kivu doen ze geen beroep op *creuseurs* maar gebeurt het machinaal. De plaatselijke bevolking verliest haar velden en wordt onteigend met een kleine vergoeding en verder mogen ze hun plan gaan trekken. Dus andere streken opzoeken en herbeginnen.

Het wordt ons verweten nostalgische wezens te zijn. Als we vernemen wat er plaats grijpt in die prachtige streken van de Grote Meren, kunnen wij toch niet vermijden terug te denken aan 'onze tijd'. Dat gebeurt spontaan en dat heeft dan tot gevolg dat je gaat vergelijken. Als men aan erts-ontginning denkt kom je automatisch bij de *Union Minière*, *Forminière* en *les Mines de Kilo-Moto* terecht. De conclusie is gauw genomen: er is geen vergelijk mogelijk. Daarbij moeten we zeker niet beschaamd zijn voor de wijze waarop wij de ertsen uit de bodem gehaald hebben en een belangrijk deel van de inkomsten aangewend hebben om van Congo een benijdenswaardige kolonie te maken. Dit is geen wierook die we ons zelf toezwaaien. Het is gewoon de werkelijkheid. Als gedegen *paternalisten* staren we machteloos naar de aftakeling van een land waar we ons nog steeds mee verbonden voelen. En dat doet pijn.

In de verste verten is geen spoor van beterschap te ontwaren in Oost Congo. De M23 doen lekker verder met de steun van Rwanda. Als Kagame meende Goma in te palmen voor de tweede keer al, werd hij toch door zijn broodheren aangemaand zich te temperen. Ook aan de territoriumuitbreiding zijn limieten die niet mogen overschreden worden. Daar heeft een Tutsi wel even problemen mee. Het ligt in zijn aard te blijven pogen te zien tot waar hij **te ver** kan gaan.

Een Mohikaan met een oude GSM

BELGIË-CONGO VERBROEDERD

Herdenking van de tragische
gebeurtenissen als gevolg van
de rebellies in Congo in 1964

FRATERNITE BELGO-CONGOLAISE

Commemoration des tragédies
causées par les rébellions au
Congo en 1964

STAN-KISANGANI HERINNERINGS DAG

BRUSSEL 20 SEPTEMBER 2014

Onder het Ere-voorzitterschap van Patrick Nothomb, Ere-Ambassadeur, Consul generaal van België te Stanleystad (Kisangani) in 1964, wenst onze groepering op **20 september 2014** een herdenking te organiseren van de tragische feiten die in 1964 in Congo hebben plaatsgevonden naar aanleiding van de opstand van de Simba's en de oprichting van een kortstondige Volksrepubliek Congo-Stanleyville, die toen de controle verkregen had over twee derden van het land, wat gepaard is gegaan met moordpartijen, slachtingen en gijzelnemingen.

Te dezer gelegenheid zal een Mis worden gecelebreerd in de St.-Michiels- en St.-Goedelekathedraal te Brussel ter nagedachtenis van de duizenden Congolese slachtoffers en de 420 buitenlanders, hoofdzakelijk Belgen, waaronder meer dan 130 missionarissen die toen door de rebellen werden vermoord. Er zal bij deze gelegenheid ook hulde gebracht worden aan al diegenen die toen met zoveel moed de gijzelingen en andere inwoners in doodsgevaar, ter hulp zijn gekomen.

Deze kerkelijke plechtigheid zal worden gevolgd door een receptie.

Gelijkaardige herdenkingen zouden ook kunnen plaatsvinden in de Democratische Republiek Congo.

Om een schatting van het aantal deelnemers aan deze herdenking mogelijk te maken, zouden wij graag, op een van de onderstaande adressen, een raming ontvangen van het aantal leden van uw Groepering die er aanwezig zouden kunnen zijn.

Wij zeggen u bij voorbaat hartelijk dank.

Het organiserend comité :

- **Michel FAELES, voorzitter van het organiserend comité** : Tweehuizenweg 77/19, 1200 Brussel.
Tel. 02 762 34 18. E-mail : m.faeles@live.fr
- **Guido BOSTEELS, voorzitter Afrikagetuigenissen** : Jan van Ruusbroecstraat 15, 3080 Tervuren.
Tel. 02 767 46 92. E-mail : g.bosteels@skynet.be
- **Roger GILSON, voorzitter van Mémoires du Congo** : Avenue Van Bever 1, 1180 Brussel.
Tel. 02 375 08 62. E-mail : elke.gilson@edpnet.be
- **Cécile ILUNGA, voorzitter van Union Royale de Congolais de Belgique**, Hervormingslaan 83/3 1083 Ganshoren
Tel. 02 420 53 20 Gsm 0484 137 216 Email : urcb@hotmail.com
- **André de MAERE, voorzitter KBUOL/UROME** : St.-Lambrechts-Woluweaan 71/46, 1200 Brussel
Tel. 02 743 17 46. E-mail : andredemaere@telenet.be
- **Michel NEYT, Lt. Col.o.r., voorzitter van Tam-Tam Ommegang** : Invalidenlaan 171/9 tr 1160 Brussel
Tel. 02/6606176 Email: michel.neyt@brutele.be
- **Pierre VERCAUTEREN, voorzitter van CONGORUDI** : av. Herlin 27, 1310 La Hulpe. Tel. 02 653 58 33
of c/o CONGORUDI, de Stassartstraat 20-22, 1050 Brussel. E-mail : pi.vercauteren@skynet.be

We zijn nog met velen...jawel klubs,cirkels,verenigingen,kringen...

Maar wat stelt dat nog voor ? 'One man shows'?Kopzware besturen?

Welke activiteiten naast een ledenblad? Neemt de 2de generatie over???

22

Onze vereniging is sinds het begin lid van de meeste koloniale verenigingen en ontvangt dus een exemplaar van hun respectievelijke leden tijdschriften. Een overzicht van deze literatuur zal onze lezers zeker interesseren. Jammer genoeg gaat het voor de meesten minder goed of zijn aan het verdwijnen in zover dit nog niet gebeurde.

- 1)KKVL: Deze Koninklijke Kol.Veren.Limburg is een vzw met een uitgebreid bestuur (Vz=Frans Jorissen)en een degelijk trim.ledenblad.
- 2)NSANG YA BISU (=Nieuws van ons)is de Hasseltse Weermacht-FP-Club met Willam DeWilde als nationaal secretaris.Is strikt tweetalig.
- 3)AMI-FP-VRIEND:wat een naam voor de WestVlaamse Weermacht vzw dat met Ann Haecq als voorzitter en goed bestuur zeer actief blijft.
- 4)DIEST doet het op zn eentje onder het impuls van de familie van wijlen Richard Peeters;hierover veel meer in volgende Mohikaan!
- 5)TUMA MASHUA is het blad van de gepensioneerden van de K.DL-BCK Degelijk gedocumenteerd,spijtig genoeg ééntalig Frans...
- 6)MUKANDA WETU een volumineus (50blz)lijfblad van de 'Vis Paletots' van de U.M.H.K. later teleur gegaan als GECAMINES.Alleen Frans.
- 7)SOUS LES PALMES,blad van de Amicale des Anciennes de l'Institut Marie-José Elisabethstad-Lubumbashi.Goed gemaakt,alleen Frans.
- 8)KUKOL was 'KoninklijkeUnie vdKUSTKOLONIALEN,heeft sinds 7 jaar opgehouden te bestaan;wijlen Mevr Manders bleef als enig lid tot aan haar dood op 15 nov een krans leggen aan het monument van LeopoldIII (AFGEKAPTE HAND)waarvan het Oostends stadsbestuur zich, in tegenstelling met Blankenberge en Knokke,distancieerde...

Ooit,met meer plaats in ons blad zullen we dit onderwerp grondig opnieuw bespreken want een minimale samenhangigheid van ALLE belgische uitstervende kolonialen zal straks 'incontournable'worden!

NU BEPERKEN WE ONS TOT HET OPSOMMEN VAN DE LEDENLIJST VAN KBUO of UROME (=Union Royale pour les PAYS D'OUTRE-MER)voor velen onbekend!

Afrikagetuigenissen

Association Belge des Indépendants en Afrique (A.B.I.A.)
 Amicale des Anciens Cadets du C.I.E. de Luluabourg et
 Association des Anciens de la Base de Kamina (AMACIEL-BAKA)
 Association des Anciens et Amis de la Force Publique du Congo Belge (AMI-FP-VRIEND)
 Association Royale des Anciens d'Afrique et d'Outre-Mer (ARAAOM) Liège
 Association Royale des Anciens du Congo Belge et du Ruanda Urundi (CONGORUDI)
 Cercle de la Coopération Technique Militaire (CCTM)
 Cercle Royal Africain des Ardennes (CRAA)
 Cercle Royal Africain et de l'Outremer (CRAOM/KAOK)
 Cercle Royal des Anciens Officiers des Campagnes d'Afrique (CRAOCA)
 Cercle Royal Namurois des Anciens d'Afrique (CRNAA)
 Association Royale des Anciens d'Afrique et d'Outre-Mer (ARAAOM) Liège
 Association Royale des Anciens du Congo Belge et du Ruanda Urundi (CONGORUDI)
 Cercle de la Coopération Technique Militaire (CCTM)
 Cercle Royal Africain des Ardennes (CRAA)
 Cercle Royal Namurois des Anciens d'Afrique (CRNAA)
 Koninklijke Afrikaanse en Overzeese Kring (CRAOM/KAOK)
 Koninklijke Kring Oud-Officiëren van de Afrikaanse veldtochten (KKOOA)
 La Maison Africaine
 Les Bomatraciens et les Amis du Bas-Fleuve (Amicale)
 Les Ndukus na Congo
 Mémoires du Congo (MDC)
 Société d'Initiatives Montoises des Belges d'Afrique (SIMBA)
 Union Royale des Congolais de Belgique (URCB)
 Union Royale des Fraternelles Coloniales (URFRACOL)

We sloten 2013 – ons vierde werkjaar- af met 352 leden (singles en Families) Normaal gezien zou het met ons, van nu af aan, bergaf gaan gezien onze gemiddelde leeftijd 84 jaar wordt. We tellen zelfs 21 “negentigers “! En toch hopen we indien “ de oude garde “ trouw blijft, dat we straks met VIER HONDERD zullen zijn dankzij enkele moedgevende verrassingen: drie leden, elk met een kroostrijk gezin van zes, en waarvan de meesten in Congo geboren, hebben hun 18 creootjes met een abonnement op ons ledenblad als eindejaarsgeschenk verrast! Ook hebben twee congregaties al hun Congo-Missionarissen hier thuis, of nog”aan het front “ met een abonnement begiftigd- WIE DOET HEN DAT NA ? Lieve en mezelf voelen ons zo stilaan *thuis* aan de Costa Blanca /Spanje en onder ons laatste verblijf ontdekten we er een tiental residenten oud-kolonialen. Er een filiaaltje van onze kring op te richten, zit er nog niet in, maar intussen hebben we er toch 5 nieuwe leden bij, waaronder de kleinzoon van de West-Vlaamse zeer gekende kunstenaar Permeke, wiens vrouw Ghislaine Dendaele noemt. Over hen veel meer in ons volgende nummer.

We stellen ook een spontane groei vast buiten onze Povincie-grenzen en dat zonder te willen grazen op andermans weide ! Zo hebben we als leden, een dertigtal Limburgers, Antwerpenaars, Brabanders en ook Brusselaars! Vooral Kolonialen en Missionarissen uit Antwerpen waar eigenaardig genoeg geen koloniale activiteiten overblijven, zijn bijzonder WELKOM. Zelfs de ooit bloeiende UNIVOG-vriendenkring bestaat niet meer...

V O O R W A T . . . H O O R T W A T ! ! !

Reeds 80 van de 112 (aantal 2013) steunende ereleden waren weer in een vrijgevege bui en vereffenden royaal hun lid+abonnement bijdrage voor ons werkjaar 2014. HIERVOOR ONZE GROTE DANK ! ! !

ZOALS GEBRUIKELIJK WORDEN DEZE LEDEN HIERBIJ NOMINATIEF VERMELD :

ALBERT Jacques,ALGOET Ludwina,ALLEMEESCH Daniel,BAEYENS Odilon,
BONNE RoseAnne,BRECKX André,BRUNEEL Herman,BIJTEBIER Godelieve,
CATRISSE Hedwig en Roos,CALLEWIER Alex,COOLS Frans,DELTOUR Walter,
DEJONCKHERE Gilbert,DEPREZ Gerard,DE MEESTER Jaak,DESCHODT Bea,
DE JONGHE Patrik,DE VISSCHER Luc,DELABIE Frans,DE BAETS HERMAN,
DEBEUCKELAER Michel,DELARUE Palmer,DUYTSCHAEVER Benedict,DE WIT
Jan,DE MEYER Raoul,DELMOTTE Josefien,DE VOOCHT Godelieve,DE DECKER
Mia,DE VLEESCHOUWER...,DE CUYPER Jean,DE CLERCQ jeanPierre,
EERDEKENS Jos,ERVINCK Karel,FAELES Michel,FERRYJozef(+),
GERARD Jacques,GRYSON J.,GEVAERT André,GHEYSSENS Antoon,GEENS Flor,
HERMANS Walter,HERMANS Luc,INGELS Wilfried,Zr IMMOLATA,
LEICHER Bernard,MICHAUX Armand,PIL ROGER,PLATEAU André,PYPE Noel,
REYNDERS Paul,SCHELFHOUT William,SCHELFHOUT Jef,SEVRANCKX Hugo,
STAELENS Freddy,STROOBANDT Annette,SOUBRY Fernand,SCHARPE Jan,
SCUTYSER Edward,SOURIS Savias,SLABBINCK Wilfrieda,SABBE Albert,
SEYNAEVE Christine,
VAN BOXELAER Joris,VANACKER Jozef,VAN COTTHEM Arthur,VAN HERRE-
WEGHE Roland,VANDEMAELE Frank,VAN EYNDHOVEN Louis,VAN HOVE Maria,
VANDEN ABEELE-VERCAMMEN,VAN DE HOLE Chris,VANHOUCKE Mia,VAN RAEM-
DONCK A,VANHERPE Karel, VERSYCK Marc,VERBRUGGE Reginald,VERBIST-
MERTENS A,VERHOEST Louis,VERZELE Nora...

Lijst afgesloten op 20 februari,definitieve eindlijst volgt in ons mei-nummer met eventuele correcties waarvoor we ons nu reeds willen verontschuldigen.

Opgelet : Wie een rode stip op zijn adresplaatje heeft : is je lidgeld wel betaald?

Niet de zon is Afrika

Niet de zon is Afrika...

*doch de prauw die rustig langs de einder glijdt,
het is de Zamu die bij het vuur roerloos zijn nachten slijt,
een stem die zingt in gonzend-stille middag
een melopee vol heimwee, lost and gone.
Ook dat is Afrika! 't Is niet alleen de zon.*

*Het is de kleine kroeskop, die lachend "Jambo" zingt,
'n schichtig dier dat naar de schaduw springt,
het knerpende, monotone lied van krekels in de nacht...
De schaduw van de Biega die op het maanlicht wacht,
blauwe avonden met rode vuren op de flanken,
ebbenhouten zwarten bij het meer. Vermoeide blanken...*

*Het is de verte! 't Is het lied der hoge, blauwe luchten,
de geur van mens en dier, van rijpe gouden vruchten;
het is de geur van 't land, het obsederend zoemen;
Insecten! Duizenden! En roodvlammende bloemen,
de canna's, langalanga's, de prauwen op het meer.
't Zijn niet alleen de palmen! 't Is meer! Ach zoveel meer.*

Uit de dichtbundel "Palet" van Gil Claes-Smeets

